

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

Sędziowie: Piotr Gerke

Ewa Taberska

3 Protokolant: p.o. staż. Mariola Urbanowicz

4 przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Marzanny Woltmann-Frankowskiej

5 po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2020 r.

sprawy **L. S.**

oskarżonego z art. 207 § 1 kk w zb. z art. 207 § 1a kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i prokuratora

6 od wyroku Sądu Rejonowego w Wągrowcu

z dnia 4 października 2019 r., sygn. akt II K 100/19

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w pkt 1 z opisu czynu przypisanego oskarżonemu eliminuje znęcanie nad córką W. S. oraz w miejsce orzeczonej kary, na podstawie art. 207 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 2 kk warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat tytułem próby,

- na podstawie art. 73 § 2 kk oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora,

- na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązuje oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu okresu próby co 6 (sześć) miesięcy,

- uchyla pkt 2.

2. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

3. Zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej U. S. kwotę 840 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

4. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł oraz wymierza mu opłatę za obie instancje w kwocie 120 zł.

Ewa Taberska Hanna Bartkowiak Piotr Gerke

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 1208/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Wągrowcu z dnia 4 października 2019 roku, sygn. akt II K 100/19

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny – oskarżyciel subsydiarny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Zarzut z apelacji obrońcy – obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 2 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 2 § 2 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk i art. 5 § 2 kpk poprzez przekroczenie swobodnej oceny dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków, dokumentacji i dowodów rzeczowych oraz nierozważenie wszystkich istotnych okoliczności sprawy i oparcie ustaleń faktycznych na dowolnie wybranej części materiału dowodowego i nieuwzględnienie wszystkich	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	okoliczności faktycznych na korzyść oskarżonego Ł. S.	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Na początek Sąd Okręgowy stwierdza za Sądem Najwyższym (tak: postanowienie SN z dnia 13 maja 2002 r., sygn. V KKN 90/01, LEX nr 53913), że „przedmiotem uchybień, zarzucanych w skardze apelacyjnej(...), mogą być tylko konkretne normy nakazujące (lub zakazujące) dokonywania określonych czynności w określonej sytuacji procesowej. Tak więc zarzut obrazy art. 4 k.p.k., tak zresztą jak i zarzut obrazy innej normy o charakterze ogólnym, (...) nie może sam przez się stanowić podstawy apelacji lub kasacji.” W orzecznictwie Sądu Najwyższego konsekwentnie prezentowany jest pogląd, iż zarzut obrazy prawa procesowego powinien opierać się na naruszeniu norm tworzących konkretne nakazy lub zakazy, a nie norm o charakterze ogólnym (por. wyrok SN z dnia 23 października 2019 r., II KK 224/19, LEX nr 2751806). Taki zaś charakter mają właśnie w szczególności art. 2 §1 i 2 kpk oraz art. 4 kpk, których naruszenie zgłosił obrońca w apelacji. W związku z powyższym kontrola odwoławcza została skupiona na zarzucie nieprawidłowości w ocenie materiału dowodowego (art. 7 kpk). W związku natomiast ze zróżnicowaniem oceny pracy Sądu Rejonowego odnośnie przyjęcia znęcania się przez oskarżonego nad żoną U. oraz odnośnie znęcania się nad córką W., należało osobno</p>		

omówić stawiane w tym zakresie zarzuty odwoławcze.

W zakresie oceny dowodów przyjętych za podstawę ustaleń znęcania się fizycznego i psychicznego nad żoną U. S., Sąd II instancji nie zgodził się z apelującym obrońcą aby doszło do przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów oraz aby istniały niedające się usunąć wątpliwości, które należało rozstrzygać na korzyść podsądnego (art. 5 § 2 kpk). Przeciwnie, przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego była rzetelna, obiektywna oraz szczegółowa i uwzględniała w odpowiednim stopniu zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Jak wynika z analizy akt sprawy, Sąd I instancji poddał ocenie wszystkie zgromadzone dowody, wyraźnie zazaczył, którym dowodom bądź ich częściom przyznał przymiot wiarygodności a którym cechy tej odmówił oraz podał racjonalne powody takiego ich wartościowania. Przeprowadzona w opisany wyżej sposób weryfikacja dowodów czyniła zadość przepisowi art. 7 kpk. Myli się zatem obrońca, że zeznania pokrzywdzonej U. S. niesłusznie zostały obdarzone pełną wiarygodnością przez organ orzekający. Zeznania te zostały bowiem właściwie zweryfikowane, z uwzględnieniem istniejącego między stronami konfliktu małżeńskiego i majątkowego. Nie sposób przy tym zgodzić się z apelującym, że relacje pokrzywdzonej U. S. rażą ogólnikowością, brak w nich istotnych szczegółów, np. w jaki sposób oskarżony miałby jej zadawać uderzenia oraz dokładnie w jakie miejsca. Przeczy temu najlepiej

treść wielostronicowych zapisów zeznań tegoż świadka zarówno z postępowania przygotowawczego jak też z rozprawy przed Sądem I instancji. Powołując się na zasady doświadczenia życiowego, do których właśnie ale w sposób nietrafny nawiązywał skarżący, Sąd Okręgowy za całkowicie naturalne i zrozumiałe uznał to, że żona oskarżonego nie pamiętała tak dokładnie jak oczekiwałby obrońca przebiegu poszczególnych zachowań przemocowych oskarżonego wobec niej. Natomiast, przedstawiała rodzaj takich działań oskarżonego względem niej, przybliżoną częstotliwość oraz umiejscawiała w czasie bardziej drastyczne wydarzenia. Dość dobrze U. S. pamiętała wyzwiska jakimi obrzucał ją małżonek oraz poniżające zwroty i określenia, które były specyficzne z racji regionu pochodzenia pokrzywdzonej i stanu zdrowia jej matki. Nie ulega przy tym wątpliwości, kierując się choćby tylko zasadami doświadczenia życiowego, że powtarzające się obrażanie i poniżanie pokrzywdzonej U. S. było dla niej bardzo przykre i negatywnie odbijało się na jej psychice, o czym sama pokrzywdzona szczerze zeznawała. I nie było to „raptem kilka słów” jak sprzecznie z materiałem dowodowym ukazuje apelujący obrońca. To z kolei, że pokrzywdzona prowokowana, niekiedy odpowiadała słownie na zaczepki męża nie osłabiało oskarżeń o znęcanie psychiczne i nie powodowała, że awantury należało uznać wyłącznie za kłótnie małżeńskie. Takie nieliczne zachowania pokrzywdzonej należało jedynie zakwalifikować jako przejaw obrony przed napastliwym zachowaniem oskarżonego. Nie dziwi też ta podnoszona

przez obrońcę okoliczność, że pokrzywdzona nie zgłaszała aktów znęcania się nad nią na Policję ani nie zabiegała o obdukcję lekarską. Jest to wręcz klasyczny obraz ofiary przemocy domowej, która z obawy przed swoim dręczycielem, słaba psychicznie, mając na uwadze dobro rodziny i chęć jej utrzymania razem, długo powstrzymuje się przed ujawnieniem zachowań domowego agresora. Ponadto, zeznania pokrzywdzonej U. S. znalazły potwierdzenie w długim szeregu dowodów, szczegółowo wskazanych przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Były to dowody osobowe w postaci zeznań koleżanek, którym opowiadała o krzywdach doznawanych od męża Ł. (świadczenie: A. P. – ta widziała też ślady na ciele pokrzywdzonej, R. R.), członków rodziny (siostra J. S., matka H. I. oraz córki W. i W. S.), osoby z miejsca pracy (świadek I. N.) oraz dzielnicowego D. N.. Ten ostatni zaobserwował, że oskarżony zachowywał się przy nim wobec pokrzywdzonej drwiąco i lekceważąco. Poza tym w materiale dowodowym znalazło się m.in. zaświadczenie z wizyty u lekarza rodzinnego z 29 czerwca 2018 r., z zapisem o zgłaszanych kłopotach rodzinnych i widocznym krwiaku, dokumentacja fotograficzna doznanego od oskarżonego obrażenia ręki, nagrania rozmów, treści wiadomości e-mailowych, które to korelowały z zeznaniami pokrzywdzonej U. S.. Odnośnie zeznań młodszej córki stron W. S., na które powołał się apelujący zwracając uwagę na to, że nie współgrają z relacją U. S., wedle której córki miałyby być świadkami znieważania jej, Sąd II instancji nie zgodził się w krytykę obrońcy. Skarżący bowiem w wielkim uproszczeniu, co było widoczne

w całym środku odwoławczym, podał, że W. wskazała tylko jedno brzydkie słowo jakim tata nazywał mamę. Należy jednak od razu wspomnieć, że dziewczynka w czasie składania zeznań miała niecałe sześć i pół roku, a w czasie inkryminowanych zdarzeń była jeszcze młodsza, co z pewnością miało wpływ na zapamiętywanie obraźliwego słownictwa jakim posługiwał się oskarżony wobec matki dziewczynki. Poza tym przypomnieć trzeba skarżącemu treść opinii psychologicznej na temat zeznań W. S. z której wyraźnie wynika, że świadek ten o cechach wysokiej wrażliwości może mieć problem z odtwarzaniem treści budzących jej lęk, niepokój, z którymi nie jest sobie w stanie poradzić poznawczo. Stąd też nie dziwi brak konkretnych informacji od córki stron odnośnie aktów przemocowych wobec U. S.. Z wiarygodnych zeznań W. S., nie wykazujących cech wpływu osób trzecich wynikała natomiast ta istotna okoliczność obciążająca oskarżonego, że dziewczynka na temat relacji między rodzicami jednoznacznie podała, że to tata źle się zachowuje, co następnie uzasadniała. Co do zeznań córki W. S. Sąd Okręgowy również nie podzielił zgłaszanych przez obrońcę zastrzeżeń odnośnie wiarygodności tego świadka. Uwzględniając opinię psychologiczną na temat zeznań W. S. oraz opisywane przez nią podczas dwóch jej przesłuchań fakty i spostrzeżenia, zasadnym było uznanie ich za pełnowartościowy materiał dowodowy, który potwierdzał zasadność zarzutu znęcania się fizycznego i psychicznego nad jej matką U. S.. Sąd I instancji porównał przy tym opisy zdarzenia pobicia żony U. ze strony pokrzywdzonej

i świadka W. S. dochodząc do słusznego wniosku, że obie one opowiadały o tożsamym incydencie, przy czym zdolności percepcyjne córki W. były mniejsze, stąd powstałe między nimi rozbieżności. Z całą stanowczością należało też zaakcentować, że świadek W. S. nie ma tendencji do zmyśleń czy kłamstwa, jej wypowiedzi były szczere, krytyczne. Stąd brak było powodów aby zakwestionować, że była przy tym jak w czerwcu 2017 r. oskarżony pobił żonę powracającą do domu z odwiedzin, o których nie był poinformowany. W pełni zasadnie Sąd I instancji dał też wiarę zeznaniom świadka A. M., która nie była naocznym obserwatorem żadnego z wydarzeń będących przedmiotem niniejszej sprawy, ale zetknęła się z pokrzywdzoną post factum, w związku z prowadzoną u niej psychoterapią. Oczywiście jest, że świadek ta podawała okoliczności, o których dowiedziała się od U. S. szukającej u niej pomocy, a argument apelującego zgłoszony w celu osłabienia dowodów oskarżenia, że niepoinformowanie organów ścigania przez tego świadka o sytuacji rodzinnej Państwa S. świadczył o braku okoliczności faktycznych, uzasadniających taką sygnalizację okazał się kompletnie nietrafiony. Psychoterapeutka mianowicie wiedziała o zawiadomieniu organów ścigania przez sama pokrzywdzoną, co nastąpiło 2 lipca 2018 r., a pierwsza wizyta u A. M. miała miejsce 19 lipca 2018 r. (vide: zeznanie k. 496). Warto przy okazji w tym momencie wskazać jak cenna dla pokrzywdzonej U. S. była pomoc psychologiczna, która dała jej siłę w dalszym przeciwstawianiu się presji psychicznej ze strony oskarżonego i obronie swojej godności i praw. To w tym także należy upatrywać

zmiany w postawie pokrzywdzonej wobec małżonka, o czym miała zeznawać świadek L. Z.. Okoliczność ta w żadnym razie nie osłabiała zaś zeznań pokrzywdzonej U. S. co do okoliczności fizycznego i psychicznego znęcania się nad nią w okresie od końca 2015 r. do 27 sierpnia 2018 r. Błędnie zaś obrona wysoko wartość dowodową przyznawała zeznaniom świadka B. Ł., księdza który, jak słusznie dostrzegł Sąd Rejonowy, nie miał wiedzy na temat używania przemocy przez oskarżonego wobec żony U., a jego ocenne i subiektywne spostrzeżenia były skażone opowieściami uzyskanymi od rodziny oskarżonego. Wreszcie żadnych zastrzeżeń Sąd odwoławczy nie miał co do prawidłowości dokonanej przez Sąd I instancji oceny zeznań świadka I. N. (menadżer w hotelu (...)), która dodatkowo znalazła potwierdzenie w korespondencji e-mailowej kierowanej przez oskarżonego do w/wym świadka. Nacechowane wysoką dozą subiektywizmu były bowiem stwierdzenia apelującego, że zachowania oskarżonego wobec osoby decyzyjnej o dalszym zatrudnieniu U. S. były podyktowane troską o dom i dzieci. Obiektywne natomiast były wnioski wyprowadzone przez organ orzekający o odpowiedzialności karnej Ł. S. i Sąd II instancji także uważa, że tego rodzaju działania podsądnego były nacechowane złą wolą, chęcią dokuczenia pokrzywdzonej i koniecznością podporządkowania się apodyktycznym decyzjom męzowskim, a nie potrzebą zadbania o wychowanie dzieci i sprawy domowe. Oskarżony nie pokazał przy tym ze swej strony żadnych przejawów współodpowiedzialności za dom, obarczając pokrzywdzoną

ciężarem wszystkich, niewygodnych obowiązków domowych. Nieuzasadnione i nie poparte okolicznościami faktycznymi były ponadto próby apelującego zwrócenia uwagi na sprawę rozwodową toczącą się między małżonkami S.. Skarżący poza sugestią nie dostarczył w apelacji żadnych rzeczowych argumentów do rozważań, aby sprawa karna o znęcanie została zainicjowana przez U. S. w celu instrumentalnego wykorzystania jej we wspomnianym procesie rozwodowym przeciwko oskarżonemu. Zdaniem Sądu Okręgowego, po uwzględnieniu powyższych racji niezasadne były też twierdzenia apelującego o nieprawidłowościach w ocenie dowodowej wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków obrony, w tym zwłaszcza M. i W. S. oraz A. S.. Oskarżony miał żywotny interes w tym aby w pozytywnym świetle ukazywać swoją osobę w tym procesie, bagatelizować swoje zachowania wobec żony (np. wyzwiska), celowo kierować światło na niewłaściwe jego zdaniem postęпки żony (zaniedbywanie rodziny), zaprzeczać aktom przemocy. W tą linię obrony wpisywały się zeznania jego najbliższych członków rodziny (rodzice i siostra). Jednak dowody te przegrywały z mocą dowodów obciążających, także tych nieosobowych, co przekonująco i obszernie wykazał Sąd Rejonowy przedstawiając swoją analizę dowodową i uznając, że czyny oskarżonego przybrały postać znęcania nad żoną U. S.. Skarżący nie przedstawił natomiast żadnych takich argumentów, które czyniłyby te rozważania bezzasadnymi. Nie zmienia tego treść zeznań świadka K. D., z którym oskarżony podjął korespondencję e-mailową już po

zgłoszeniu sprawy karnej na Policję. Świadek ten, wbrew zapatrywaniom obrońcy, nie miał bowiem do powiedzenia nic ważnego na temat istotny dla rozstrzygnięcia sprawy.

Osobnego omówienia wymagała natomiast ta część zgromadzonych dowodów, która posłużyła Sądowi I instancji do nietrafnych ustaleń w zakresie znęcania fizycznego i psychicznego nad córką W. S.

. Było to potrzebne dla lepszej przejrzystości rozważań, zwłaszcza że tylko nieliczne z zebranych dowodów dotyczyły tej materii. Przede wszystkim należało dostrzec, że Sąd Rejonowy w tym zakresie zasadniczo prawidłowo ocenił zgromadzone dowody, za szczerze i prawdziwe uznając zeznania matki dziewczynki, a także zeznania córki oskarżonego W. - co do opisywanych przez w/wym świadków sytuacji z udziałem tego dziecka. Umknęło już jednak temu Sądowi, że U. S. zgłaszając o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez oskarżonego Ł. S., wskazując, że ich dzieci są świadkami awantur, wyraziła opinię, że mąż znęca się nad nią, nie nad dziećmi. Głębsza analiza zeznań U. i W.S. była zatem bezwzględnie potrzebna w tej sytuacji. Taka analiza dała podstawy faktyczne do przyjęcia, iż zdarzało się, że oskarżony w nerwach szarpał córkę W. za włosy, popychał, chwycił ją za rękę kiedy stała w obronie matki. Takich przypadków było 3-4, a w dniu 27 sierpnia 2018 r. oskarżony podniósł rękę jakby zamierzał uderzyć córkę, co jednak nie nastąpiło. Podane tu okoliczności wynikały z relacji matki i córki, których zeznania ze sobą korelowały.

Błędem Sądu Rejonowego było nieprzedstawienie ich szczegółowo

przy analizie dowodowej, co miało znaczenie dla czynionych następnie ustaleń faktycznych. Obracając się zatem w zakresie wniesionej apelacji obronnej, w której zakwestionowano całość ustaleń co do przypisania oskarżonemu sprawstwa i winy znęcania się nad córką W., choć skarżący nie rozwinął zarzutów kwestionujących znęcanie fizyczne nad starszą córką, Sąd Okręgowy uznał za konieczne zweryfikowanie wniosków płynących z oceny dowodów dokonanej przez Sąd niższej instancji. Niska częstotliwość negatywnych zachowań z użyciem siły fizycznej wobec W. (kilka razy w ciągu ponad 2 i pół roku), brak bliższego ich osadzenia w czasie i w kontekście sytuacyjnym, czyniły niepewnym przede wszystkim motywację sprawcy oraz z drugiej strony nie pozwalały na stwierdzenie, że stopień pokrzywdzenia dziecka tymi zachowaniami uzasadniał określenie ich mianem znęcania się nad członkiem rodziny. Za wysoce prawdopodobne natomiast należało uznać, że działania oskarżonego w czasie awantur z małżonką nakierowane były wyłącznie przeciwko niej, zaś córka W. kiedy włączała się w obronę mamy, sporadycznie wtedy, doznawała przykrości ze strony oskarżonego, głównie polegających na naruszeniach nietykalności cielesnej. Powyższe wnioski nasuwające się po analizie dowodów będą jeszcze przedmiotem rozważań przy omówieniu innego zarzutu odwoławczego, tj. błędu w ustaleniach faktycznych.

Natomiast w tym momencie zwrócić należy uwagę na niepełność oceny dowodów ze strony Sądu I instancji odnośnie stawianego mu zarzutu znęcania fizycznego

nad córką W.. Ł. S. w swoich wyjaśnieniach na ten temat się nie wypowiadał, kwestionując w całości zarzut znęcania nad córką W.. Dopowiadając za Sąd I instancji należało zatem uznać, że oskarżony zaprzeczał aby zachowywał się niewłaściwie wobec dziecka i że jego działania podyktowane były dobrem córek, które bardzo kocha. Wbrew temu stanowisku, jak podał wyżej Sąd odwoławczy, kilkukrotne naruszenie nietykalności cielesnej W. S. zostało dowodowo potwierdzone, co jednak nie było równoznaczne z ustaleniem, że oskarżony znęcał się fizycznie również nad tą osobą. W tym zatem zakresie wyniki oceny dowodowej nie były godne zaakceptowania. Zasadne przy tym okazały się zastrzeżenia obrońcy co do uznania z jednej strony przez Sąd Rejonowy za wiarygodne tej części wyjaśnień Ł. S., w których zaprzeczał aby znieważał małoletnią W. S. oraz aby dopuszczał się wobec niej aktów znęcania psychicznego, zaś z drugiej strony przypisanie mu w zaskarżonym wyroku, że oskarżony jednak znęcał się nad nią psychicznie. Znęcanie psychiczne oskarżonego Ł. S. miałyby według przypisanego czynu polegać na wprawianiu w lęk małoletniej córki W. K. awanturowaniem się w jej obecności, czym zakłócał jej codzienne funkcjonowanie. Słuszność ma obrońca wskazując, że zsynchronizowana ocena materiału dowodowego, w tym wyjaśnień oskarżonego, jak też zeznań świadków W. i U. S., nie dawała podstaw faktycznych aby poczynić takie ustalenia jakie znalazły się w opisie czynu przypisanego oskarżonemu w zaskarżonym wyroku. Zachodziła tu sprzeczność w ocenie dowodów, która skutkowałą błędnymi ustaleniami faktycznymi.

Sąd I instancji bowiem w sposób dowolny i wykraczający poza granice swobodnej oceny dowodowej, wytyczonej przez art. 7 kpk, wnioskował, że obecność córki przy wywoływanych przez oskarżonego awanturach małżeńskich wypełniała czynność sprawczą występku znęcania z art. 207 § 1 kk. W uwarunkowaniach sytuacyjnych tej konkretnej sprawy, nie kwestionując takiej możliwości w ogóle, że dziecko obecne przy traumatycznych wydarzeniach samo też staje się ofiarą znęcania, ale uwzględnwszy w tym przypadku, brak ustaleń ze strony organu orzekającego co do intensywności i powtarzalności takich sytuacji, nie sposób wnioskować o umyślności działań oskarżonego na szkodę i dla pokrzywdzenia córki W.. Niepoparte zaś w ogóle dowodowo i pozbawione danych było stwierdzenie o zakłócaniu w ten sposób codziennego funkcjonowania tego dziecka. Rację miał skarżący wskazując przy tym na silną więź rodzinną i pozytywne uczucia łączące oskarżonego z obiema córkami. Brak też obaw matki dzieci U. S. przed kontaktami oskarżonego z córkami. Z czego płynie wniosek, że rodzicielka również nie uważała aby oskarżony chciał krzywdzić swoje potomstwo. Mając powyższe na uwadze należało za apelującym zakwestionować, że są podstawy aby z przeprowadzonych w tym procesie karnym dowodów wykazać umyślne sprawstwo oskarżonego znęcania się nad swoją córką W..

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów i

zasadny

<p>zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kosztów obrony z wyboru przed Sądem I i II instancji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wnioski apelującego obrońcy były za daleko idące. Uwzględnione uchybienia w ocenie dowodów dokonanej przez Sąd I instancji pozwalały na dokonanie w zaskarżonym wyroku zmiany w opisie czynu przypisanego oskarżonemu poprzez wyeliminowanie znęcania się zarówno fizycznego, jak i psychicznego nad córką W.S.. Wniosek o zasądzenie kosztów dla oskarżonego z tytułu poniesionych wydatków na obrońcę w procesie nie zasługiwał na uwzględnienie gdyż zapadł wyrok skazujący (art. 632 pkt 2 kpk a contrario).</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut z apelacji obrońcy – obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 410 kpk w zw. z art. 413 § 2 pkt 1 kpk poprzez przyjęcie w sentencji wyroku, iż oskarżony znęcał się fizycznie i psychicznie nad żoną i córką W., przy jednoczesnym wskazaniu przez Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku, że nie ma powodów by zaprzeczać wyjaśnieniom oskarżonego w części, w której wskazywał, iż nie znieważał córki W. i nie dopuszczał się wobec niej aktów noszących znamiona</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	znęcania się psychicznego nad w/ wym.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut okazał się zasadny, gdyż należyta i wszechstronna ocena zebranych dowodów nie pozwalała na przyjęcie do ustaleń faktycznych aby podmiotem przestępczych zachowań oskarżonego w postaci znęcania się fizycznego i psychicznego była córka W.S.. Faktycznie Sąd I instancji nie przedstawił przeciwdowodów dla wyjaśnienia oskarżonego, który zaprzeczał znieważaniu córki W. oraz znęcaniu się nad nią psychicznie. Poza tym właściwa analiza zebranych dowodów, w zestawieniu ze sobą nie uzasadniała zarzutu, że oskarżony swoim kilkukrotnym zachowaniem w okresie ponad dwóch i pół roku, naruszającym nietykalność cielesną starszej córki wypełnił znamiona przestępstwa fizycznego znęcania się nad nią.		
Wniosek		
O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów i zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kosztów obrony z wyboru przed Sądem I i II instancji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Także w tym zakresie wnioski obrońcy z apelacji nie były trafne. Uwzględnione uchybienia w ocenie dowodów dokonanej przez Sąd I instancji skutkowały zmianą zaskarżonego wyroku i wyeliminowaniem z opisu czynu przypisanego oskarżonemu znęcania się nad córką W. S.. Wniosek o zasądzenie kosztów dla oskarżonego z tytułu poniesionych wydatków na obrońcę w procesie był pozbawiony podstaw faktycznych i prawnych gdyż Ł. S. pozostał skazanym za przestępstwo (art. 632 pkt 2 kpk a contrario).		
Lp.	Zarzut	
3.3.	Zarzut z apelacji obrońcy – obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku nieprzystającego do jego sentencji i przyjęcie w sentencji wyroku, iż oskarżony znęcał się psychicznie nad W. S. z jednoczesnym wskazaniem w treści uzasadnienia, iż nie można odmówić wiary wyjaśnieniom oskarżonego, że nie dopuścił się aktów noszących znamiona psychicznego znęcania się nad córką W..	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut uznano za zasadny częściowo. Apelujący w mocno zawężonym zakresie zakwestionował ocenę		

dowodową, skupiając się de facto na wyjaśnieniach oskarżonego Ł. S. dotyczących zarzutu znęcania się psychicznego nad córką W. S.. Choć dla prawidłowego oglądu podniesionego zagadnienia należało zająć się wszystkimi dowodami jakie Sąd I instancji przywołał w uzasadnieniu pisemnym wyroku dla wykazania swoich racji, tym nie mniej, po kompleksowej analizie, którą Sąd Okręgowy przeprowadził powyżej pod pkt 3.1., trzeba było zgodzić się z obroną, że uzasadnienie orzeczenia nie jest spójne z samym wyrokiem co do kwestii znieważania W.S. przez oskarżonego. W zaprezentowanym stanie faktycznym Sąd Rejonowy wskazał jedynie, że w trakcie awantur wszczynanych przez oskarżonego, kiedy starsza córka stała w obronie matki, była m.in. wyzywana. Jakże to miały być słowa, bądź określenia nie przytoczone i żadne konkretne okoliczności z przeprowadzanych w tym zakresie dowodów nie wynikają. Tak ogólne sformułowanie, przy uznaniu za wiarygodne twierdzeń oskarżonego, że nie używał wulgarnych wyzwisk wobec córki W. w inkryminowanym okresie czasu, bezpodstawnym czyniły przyjęcie w zaskarżonym wyroku, że oskarżony znieważał córkę, co miało stanowić element znęcania się psychicznego. Zastrzec jednocześnie trzeba, że te krytyczne uwagi dotyczą jedynie omawianego tu uchybienia, a w pozostałym zakresie pisemne motywy rozstrzygnięcia Sądu I instancji były zgodne z wymogami procesowymi z art. 424 kpk.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od

zasadny

<p>przypisanych mu czynów i zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kosztów obrony z wyboru przed Sądem I i II instancji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Jak już powyżej wskazano, wnioski skarżącego o uwolnienie oskarżonego od odpowiedzialności karnej za występki z art. 207 § 1 kk, bądź uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania nie były trafne. Jednak przyniosły inny efekt poprzez wyeliminowanie córki W. z grona pokrzywdzonych znęcaniem oraz wyeliminowanie z zakresu bezprawnych zachowań oskarżonego tych, które miał popełnić na szkodę swej małoletniej córki. Rację miał bowiem skarżący obrońca, że Sąd I instancji nieodpowiednio przeanalizował pulę dowodów odnośnie sprawstwa oskarżonego co do znęcania się nad córką. W konsekwencji czego, Sąd niższej instancji uzasadniając rozstrzygnięcie w tym zakresie nie zdołał wykazać podstaw dowodowych świadczących o sprawstwie i winie podsądnego Ł. S..</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.4.</p>	<p>Zarzut z apelacji obrońcy – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na wadliwym przyjęciu, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	znamiona strony przedmiotowej i podmiotowej przestępstwa z art. 207 § 1 kk, na szkodę pokrzywdzonej U. S.i małoletniej W. S.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>W pierwszym rzędzie Sąd II instancji za w całości uzasadnione i znajdujące pełne potwierdzenie w wiarygodnych dowodach uznał ustalenia co do aktów znęcania psychicznego i fizycznego oskarżonego nad małżonką U.. W tym zakresie żadnych błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych przez Sąd I instancji nie ujawniono. Zarzut apelacyjny w tym głównym nurcie apelacji był zatem nietrafny. Podobnie jak uprzednio krytycznie oceniony został zarzut nieprawidłowego wartościowania dowodów przyjętych za podstawę ustaleń znęcania się oskarżonego nad żoną U. S., co szeroko już zostało przebadane powyżej w pkt 3.1. niniejszego opracowania.</p> <p>Natomiast omawiany zarzut okazał się zasadny w części, w jakiej kwestionował prawidłowość ustaleń faktycznych przyjętych przez Sąd Rejonowy w zakresie przypisania oskarżonemu znęcania się nad córką W.S..</p> <p>Sąd Okręgowy stwierdził jednocześnie, że błąd w ustaleniach faktycznych będący przedmiotem uwzględnionego po części zarzutu apelacyjnego był skutkiem obrazy przepisów postępowania z umownie nazwanej sfery gromadzenia i oceny dowodów i de facto</p>	

ten nowy zarzut zasadzał się właśnie w naruszeniach o charakterze procesowym, co stało się przedmiotem powyżej zaprezentowanej kontroli odwoławczej.

Sąd II instancji przypomina, że przestępstwo znęcania zaistnieje wówczas gdy intensywność działań oskarżonego wykracza poza granice zwyczajnego naruszenia nietykalności fizycznej, znieważenia, czy innego naruszenia czci pokrzywdzonego. „Zadawanie cierpień moralnych, psychicznych osobie pokrzywdzonej (...) bez względu na rodzaj pobudek nie będzie stanowiło "znęcania się" w rozumieniu art. 207 § 1 k.k. skoro nie mają charakteru działań "dotkliwych" i "ponad miarę", a więc swą intensywnością wykraczających poza granice zwyczajnego naruszenia nietykalności fizycznej, znieważenia, poniżenia, czy innego naruszenia czci pokrzywdzonego.” (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 2 kwietnia 2013 r., II AKa 399/12, LEX nr 1391876).

Uwzględniając powyższe w realiach kontrolowanej sprawy Sąd odwoławczy uznał, że ustalone spektrum zachowań oskarżonego wobec córki W., jakkolwiek wymagające wyraźnej krytyki i bezzasadne wychowawczo, nie spełniało kryteriów znaczących cierpień psychicznych czy fizycznych, zasługujących na miano

<p>dręczenia córki przez ojca. Z powodu z kolei braku odnotowanych konkretnych zdarzeń na szkodę W.S.(incydent z dnia 7 października 2018 r. znajdował się poza ramami historycznymi zdarzeń włączonych do tej sprawy) osadzonych w czasie, nie sposób było rozpatrywać je indywidualnie, jako występkę np. z art. 217 § 1 kk. Wszystko to oraz kierunek wniesionej apelacji uniemożliwiało dalsze badania dowodowe pod kątem uszczegółowienia zdarzeń, gdyż byłyby to działania na niekorzyść oskarżonego, niedopuszczalne procesowo (zakaz reformatonis in peius).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów i zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kosztów obrony z wyboru przed Sądem I i II instancji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wnioski obrońcy były nietrafne co do sposobu rozstrzygnięcia. Odnośnie wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania należało stwierdzić dodatkowo brak podstaw procesowych z art. 437 § 2 kpk</p>		

oraz niemożność w takim wypadku czynienia dodatkowych ustaleń na niekorzyść podsądnego.		
Lp.	Zarzut	
3-5.	Zarzut z apelacji prokuratora - rażąca łagodność kary polegająca na wymierzeniu oskarżonemu kary grzywny, w sytuacji gdy jest on osobą zamożną oraz ustalone w toku postępowania właściwości i warunki osobiste oskarżonego wskazują, że taka kara nie spełni swych celów zapobiegawczych i wychowawczych wobec sprawcy.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut rażącej niewspółmierności kary był zarzutem w pełni zasługującym na uwzględnienie. Należy przypomnieć, że ten zarzut z art. 438 pkt 4 kpk należy do kategorii ocen i jest zasadny wówczas, gdy wykaże się, że sąd orzekający pominął istotne okoliczności mające wpływ na wymiar kary, bądź tym okolicznościom nie nadał właściwego znaczenia i w konsekwencji wymierzył karę niewspółmierną w stopniu rażącym (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 stycznia 2018 r., II AKa 401/17, Legalis nr 1720194).</p> <p>Sąd odwoławczy biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności rzutujące na wymiar kary uznał, że kara grzywny wybrana przez Sąd Rejonowy dla oskarżonego nie odzwierciedla odpowiednio winy sprawcy, szkodliwości społecznej jego zachowań wobec żony i nie oddaje właściwie społecznego</p>		

sprzeciwu dla sprawcy tej kategorii przestępstw. Rację ma prokurator, że wymierzona grzywna, w wysokości mandatowej, dla dobrze sytuowanego oskarżonego miałaby znaczenie niewielkie i mało dotkliwe, nie odnosząc oczekiwanych celów wychowawczych i zapobiegawczych. Przy tak licznych rodzajowo naruszeniach dóbr pokrzywdzonej U. S. przez oskarżonego, doznawanych przez nią cierpieniach fizycznych i przede wszystkim tych nasilonych o charakterze psychicznym, oczekiwana i sprawiedliwa sankcja to kara rodzajowo surowsza, przewidziana przez ustawodawcę w art. 207 §1 kk, tj. kara pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy. Zdaniem Sądu Okręgowego wyeliminowanie znęcania nad córką W. nie uzasadniało automatycznej konieczności obniżania kary zaproponowanej przez oskarżyciela publicznego w apelacji. Sąd Okręgowy przy zaskarżeniu wyroku na niekorzyść co do kary nie był bowiem związany wnioskami skarżącego. Uznano ostatecznie, że propozycja prokuratora co do kary była adekwatna do czynu przypisanego Ł. S. popełnionemu na szkodę żony U. S.. Wszystkie zatem licznie przez Sąd Rejonowy przedstawione okoliczności obciążające, które winny rzutować na wymiar kary dla sprawcy przemocy domowej, przyniosły zaostrzenie wymiaru kary wobec oskarżonego.

Zważywszy na dotychczasową niekaralność oskarżonego za w pełni zasadne było podjęcie decyzji o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności. Można bowiem zbudować wobec

oskarżonego pozytywną prognozę kryminologiczną, zwłaszcza, że nie mieszka on już z pokrzywdzoną, zatem prawdopodobieństwo kolejnego naruszenia jej praw jest mniej prawdopodobne, choć niewykluczone z racji pozostawania stron w konflikcie. Właściwym było w tej sytuacji oznaczenie okresu próby na 3 lata, co jest adekwatne do okoliczności niniejszej sprawy. Sąd poruszał się przy tym w obszarze od 2 do 5 lat próby, z uwagi na treść art. 70 §2 kk. Obligatoryjny, z racji skazania za przestępstwo z użyciem przemocy na szkodę osoby wspólnie zamieszkującej, był przy tym dozór kuratora. Jako celowy Sąd Okręgowy uznał przy tym wnioskowany przez apelującego środek probacyjny w postaci obowiązku oskarżonego informowania kuratora o przebiegu okresu próby, z częstotliwością co 6 miesięcy. Ten dodatkowy element kary wzmocni oddziaływania prewencyjne, tak istotne z punktu widzenia także uzasadnionego interesu osoby pokrzywdzonej.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, zobowiązanie oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu próby.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wobec pełnej zasadności wniosku doszło do zaostżenia wymiaru kary w sposób proponowany w apelacji, z jedną modyfikacją, tj. dodaniem

obowiązkowego dozoru kuratora sądowego, zgodnie z wymogiem art. 73 §2 kk. Dopiero tak orzeczona kara nie razi łagodnością i oddaje cały ciężar społecznej szkodliwości czynu przypisanego ostatecznie oskarżonemu oraz wysoki stopień jego zawinienia.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU

1.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO

0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

0.11.

Przedmiot utrzymania w mocy

Zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy:

w pkt 1 - w zakresie uznania sprawstwa i winy oskarżonego jako sprawcy znęcania fizycznego i psychicznego nad żoną U. S.,

w pkt 3 - orzeczenie o środku karnym w postaci 3 letniego zakazu kontaktowania się i zbliżania do pokrzywdzonej U. S.,

w pkt 4 i 5 – zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej kosztów zastępstwa procesowego z tytułu ustanowienia kolejnych pełnomocników i ich udziału w sprawie,

w pkt 6 – zasądzenie od oskarżonego kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa, za wyjątkiem opłaty (1000 zł) gdyż Sąd Okręgowy wymierzył oskarżonemu jedną opłatę od nowo wymierzonej kary za obie instancje.

Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	
Powyższe punkty wyroku pozostały bez zmian, nie wymagały ingerencji ze strony Sądu odwoławczego w oparciu o przesłanki z art. 439 czy 440 kpk.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zmiana pkt 1 poprzez eliminację z opisu czynu przypisanego oskarżonemu znęcania nad córką W.S. oraz poprzez wymierzenie oskarżonemu w miejsce kary grzywny na podstawie art. 207 § 1 kk – kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 2 kk warunkowo zawieszono na okres 3 lat tytułem próby, na podstawie art. 73 § 2 kk oddano oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora, ze zobowiązaniem oskarżonego na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk do informowania kuratora o przebiegu okresu próby co 6 miesięcy.	
Zwiężle o powodach zmiany	
Pkt 1 - Sąd Okręgowy dokonał zaostrzenia kary mając na uwadze okoliczności opisane w pkt 3.5 niniejszego opracowania.	
0.0.12.	Przedmiot i zakres zmiany
Uchylenie pkt 2 co do zaliczenia okresu zatrzymania oskarżonego na poczet kary grzywny	
Zwiężle o powodach zmiany	
Wobec zmiany rodzaju orzeczonej kary na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania zaliczenie okresu rzeczywistego pozbawienia oskarżonego wolności w sprawie (czas zatrzymania) w trybie art. 63 §1 kk stało się bezprzedmiotowe.	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3 i 4	<p>W pkt 3, na podstawie art. 627 kpk w zw. z § 11 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 11 ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800) Sąd Okręgowy, zgodnie z wnioskiem pełnomocnika – adw. M. M. zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej U. S. kwotę 840 zł tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>W pkt 4, na podstawie art. 636 § 1 kpk kosztami postępowania odwoławczego obciążono oskarżonego ponieważ apelacja wniesiona przez jego obrońcę co do istoty nie została uwzględniona, a ponadto jeszcze skuteczna była apelacja prokuratora na jego niekorzyść. Na koszty te składa się zryczałtowana opłata za doręczenie wezwań i innych pism. Kwota ta wynika z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013, poz. 663 ze zm.) wynosząca 20 złotych. Drugim składnikiem tych kosztów jest opłata - jedna opłata za obie instancje, ustalona na podstawie art. 10 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.) i wymierzona oskarżonemu w wysokości 120 złotych.</p>

7. PODPIS

Ewa Taberska Hanna Bartkowiak Piotr Gerke